

Chương 214: Reinhardt Nằm Liệt Giường (1) - Tình Trạng Của Reinhardt

(Số từ: 4204)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:26 PM 29/04/2023

Nó đã được một thời gian.

Một trần nhà xa lạ?

Không, lúc này đáng lẽ đó phải là một trần quen thuộc, phải không?

Đó là trần nhà của phòng hồi sức trong ký túc xá của chúng tôi. Có cảm giác như tôi luôn thức dậy ở đó theo những khuôn mẫu giống nhau, vì vậy tôi đã quen với nó rồi.

Không phải vì tôi thường xuyên ngất xỉu mà vì tôi thường xuyên cần sự điều trị của linh mục trực.

“...Ừm”

Và rồi tôi cảm thấy nó—đau đớn, như thể tất cả các mạch máu trong toàn bộ cơ thể tôi đang bị xé toạc ra.

Nó đau đến mức tôi không thể nói được. Tôi không biết đó có phải là cảm giác mạch máu bị xé toạc hay không, nhưng toàn thân tôi như bị đốt cháy.

*Flinch

Và có vẻ như tôi đã làm người bên cạnh giật mình vì tiếng rên nhỏ của mình, khiến họ nhảy dựng lên. Có vẻ như họ đã ngủ quên bên giường tôi.

“C-ccccậu tỉnh rồi! Cậu tỉnh rồi!”

Không biết ngạc nhiên hay mừng rỡ, Harriet de Saint-Owan reo lên một tiếng rồi ôm chầm lấy tôi.

“Arg! N-này! Đ-đau quá, cô nương!”

“Tớ nghĩ cậu đã Chếtttttttt! Cậu! Cậuu! Đồ tòi! Đồ khốn độc ác!”

Harriet đột nhiên ôm lấy tôi, khóc, và cô ấy càng làm như vậy, tôi càng cảm thấy toàn thân mình đau đớn và nóng bừng lên.

“Hic! Híc, Hức! Đ-đồ tòi!”

“Đ-đau quá, đau quá. Đây...”

Tôi cảm thấy như mình sắp ngất đi lần nữa.

Tuy nhiên, bằng cách nào đó tôi đã vỗ nhẹ vào lưng Harriet.

* * *

Ellen cũng đã nôn ra máu khi lần đầu tiên bị buộc phải sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật]. Đó là một tác dụng phụ xảy ra nếu một người sử dụng nó mà không học cách thích hợp.

Tôi đã làm điều tương tự.

Nó đã thành công và tôi đã có thể sử dụng một số sức mạnh bùng nổ trong một thời gian, nhưng cái

giá mà tôi phải trả cao hơn rất nhiều so với trường hợp của Ellen.

Ellen chỉ nôn ra máu chứ không ngất đi.

Tôi nôn ra máu và cuối cùng ngất đi.

—Bốn ngày...

Đó là khoảng thời gian tôi đã bất tỉnh.

Tôi đã ngất đi, và trong tình trạng đó, tôi được chuyển đến phòng hồi sức của Orbis Class. Sau đó, tôi tin rằng mình đã được chuyển đến phòng hồi sức của Royal Class.

Không chỉ các sinh viên khác, mà cả các giảng viên cũng ở trong một mớ hỗn độn. Việc tôi xông vào ký túc xá của Orbis Class và đánh nhau với sinh viên là đủ rồi, nhưng sau đó tôi đột nhiên sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] và thậm chí còn ngất xỉu trong khi nôn ra máu.

Kết quả của cuộc chiến đó, có thể nói, có thể được coi là chiến thắng hoặc hòa của tôi.

Oscar de Gardias chỉ ngất đi một lúc rồi đứng dậy, trong khi tôi thực sự bất tỉnh.

Tôi cảm thấy như mình đã thắng, nhưng tôi cũng cảm thấy như mình đã thua.

Nó thực sự rất mơ hồ.

Tất nhiên, tôi không thực sự quan tâm đến việc mình thắng hay thua, nhưng dù sao đi nữa, khi tôi khiến gã đó bất tỉnh với cú đánh cuối cùng của

mình, tôi có thể nói rằng tôi đã thắng về mặt tinh thần, mặc dù tôi không thực sự thắng.

Có vẻ như Grand Yoga Master, người đã chăm sóc cho tình trạng của Ellen trước đây, đã được triệu tập một lần nữa để kiểm tra tình trạng của tôi. Ông ấy trấn an những người khác rằng, mặc dù tôi sẽ mất một thời gian để lấy lại ý thức, nhưng tính mạng của tôi không gặp nguy hiểm, tuy nhiên, tôi được biết rằng những người khác vẫn thỉnh thoảng đến thăm tôi để kiểm tra tôi.

Harriet chăm sóc tôi và cuối cùng ngủ thiếp đi trên giường của tôi - đó là lúc tôi tỉnh lại.

Khi biết tin tôi đã thức dậy. tất cả những người khác đổ xô vào.

“ ... ”

Ellen đang nhìn tôi với vẻ giận dữ khắc sâu trên khuôn mặt.

Harriet đã rất ngạc nhiên khi tôi tỉnh dậy và cuối cùng cô ấy đã ôm tôi. Nhận ra những gì mình đã làm, cô ấy thậm chí không thể nhìn vào mắt tôi, mặt đỏ bừng.

"...Kouhai. Cậu có biết tôi đã lo lắng như thế nào không?"

Adriana có vẻ mừng vì tôi đã tỉnh dậy. Có vẻ như cô ấy đang vô cùng lo lắng cũng như hơi vui mừng

sau khi nghe tin tôi lại làm một việc quá đáng như vậy.

"Em đã rất lo lắng rằng anh có thể chết và bỏ lại em!"

Olivia cũng đến thăm, làm ầm lên.

"...Thật là một cảnh tượng bất ngờ. Cậu có phải làm những việc như thế để học những mảnh khoe mới hay gì đó không?"

Liana de Grantz lắc đầu. Cô ấy có lẽ đã nói vậy bởi vì cuối cùng tôi đã đánh thức [sức mạnh siêu nhiên] của mình trong một trận đấu tay đôi và cũng đã sử dụng được [Tăng cường sức mạnh ma thuật] trong một thứ gì đó tương tự như một trận đấu tay đôi. Adelia cẩn thận nấp sau lưng Liana và làm bầm hỏi tôi có ổn không.

"...Tớ thực sự mệt mỏi vì bị ngạc nhiên bởi những điều này. Cậu có ổn không?"

Charlotte cũng khoanh tay đứng đó, tặc lưỡi.

Đáng ngạc nhiên là ba anh em ngốc nghếch và Cliffman cũng đến gặp tôi.

Mọi người đến nói chuyện với tôi.

Cái quái gì vậy?

Cảm giác như tôi là một đứa trẻ ngoan, là trung tâm của sự chú ý của mọi người.

Tuy nhiên, trên thực tế, tôi chỉ là một gã bất tỉnh sau khi đánh nhau với một lớp khác.

Nhưng thực ra, thay vì chỉ lo lắng cho tôi, họ còn nói những câu như “Cậu lại gây rắc rối à, đồ tòi...?”

Đặc biệt là Ellen có vẻ thực sự tức giận. Cô ấy có thể đã lo lắng cho tôi khi tôi bất tỉnh, nhưng khi tôi tỉnh lại, cô ấy đã tức giận.

'N-nhưng bây giờ tôi là bệnh nhân, nên cô ấy sẽ không đánh tôi đâu...'

“Nếu cậu có bất kỳ lời bào chữa nào, hãy cố gắng hết sức.”

Ellen nói với tôi với sức mạnh dữ dội.

Tôi thực sự không có lý do gì để bào chữa vì cuối cùng tôi đã bất tỉnh trong bốn ngày sau khi đột nhiên cảm thấy muốn gây chiến với Orbis Class.

Tôi phải nói vài điều.

"Nó..."

"Chuyện gì?"

“Đau quá...”

Tôi không thể nghĩ ra bất cứ điều gì khác, nhưng tôi thực sự cảm thấy như mình sắp chết ở đây!

Tôi không biết liệu nó có đau như vậy nếu tất cả các mạch máu của tôi bị vỡ không, nhưng nó đau kinh khủng.

Nó không đau lắm khi tôi ngất đi trước khi chết vì huyết áp cao!

Vì vậy, chính xác mà nói, tôi cảm thấy như những đường gân trong toàn bộ cơ thể mình bị vỡ vụn. Mặc dù tôi chưa bao giờ cảm thấy bất cứ điều gì như thế trước đây.

Nếu tôi phải mô tả kiểu đau thì đó là một cơn đau bỏng rát và bầm tím.

Trong khi tôi cảm thấy như mình đang bị nướng trong lửa, đồng thời tôi cũng cảm thấy rất đau.

Tuy nhiên, nỗi đau đó không phải bên ngoài, mà là bên trong.

Những gì tôi đã làm thực sự điên rồ. Khi tôi nói rằng tôi rất đau đớn, vị linh mục trực đã gửi tất cả họ trở lại.

Ngay khi nghe tin tôi tỉnh dậy, Grand Yoga Master đó đã đến phòng hồi sức. Người đàn ông mà tôi thường xem như một nhà thôi miên, sau đó xuất hiện như một vị thần đối với tôi.

Ông ấy là giáo viên cũng đã chữa trị cho Ellen.

“Sensei... Đau quá...”

Nó đau đến mức cách cư xử và tất cả những thứ đó bay ra khỏi cửa sổ.

Làm cái gì đó đi!

“Sensei có biết nó đau thế nào không?” Trước lời phàn nàn trực tiếp của tôi về cơn đau dữ dội, Master Yoga mỉm cười dịu dàng như trong giờ học.

“Không có gì ngạc nhiên khi cậu bị đau, Reinhardt.”

“M-mức độ của cơn đau này không bình thường đâu... Nghiêm túc đấy... Tôi nghĩ mình sắp phát điên mất rồi...”

“Thật nhẹ nhõm khi cuối cùng cậu chỉ bị đau. Trong trường hợp của Ellen, những phẩm chất tuyệt vời của cô ấy đã bảo vệ cô ấy. Tuy nhiên, điều đó không áp dụng cho cậu, Reinhardt. Cậu gần như đã phá hủy tất cả các mạch ma thuật trong cơ thể mình.”

“...Cái gì?”

“Cậu gần như không thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] trong suốt cuộc đời mình. Nếu những gì Ellen đã làm có thể được so sánh với việc cô ấy cố gắng lái một chiếc xe ngựa quá lớn trên một con đường mòn trong rừng hẹp, thì những gì cậu làm sẽ giống như cố gắng lái một chiếc xe ngựa xuyên qua khu rừng, Reinhardt.”

“Tôi không biết ông đang muốn nói cái gì...”

“Điều tôi đang nói là cậu gần như đã phá hủy cả khu rừng khi cố lái xe trên một con đường không tồn tại.”

Tôi có thể hiểu những gì ông ấy đang cố gắng truyền đạt ở một mức độ nào đó.

Ellen đã sẵn sàng sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật], nhưng cô ấy đã sử dụng quá nhiều sức mạnh, đó là lý do tại sao con đường cô ấy xây dựng bị phá hủy—cô ấy đã sử dụng sức mạnh vượt quá khả năng chịu đựng của con đường.

[Sức mạnh ma thuật] của Ellen được xếp hạng.

Có lẽ nó đã kết thúc như vậy bởi vì tình hình thực sự khẩn cấp và cô ấy đã dốc hết sức mình.

Tuy nhiên, mặc dù bản thân lượng [sức mạnh ma thuật] thấp hơn, nhưng tôi đã cố gắng tăng cường sức mạnh cho bản thân khi chưa sẵn sàng.

Không thể tránh khỏi việc cơ thể tôi sẽ bị tổn thương nhiều hơn trong tình trạng đó.

Tôi đã cố lái chiếc xe ngựa của mình quá sớm và hoàn toàn không chuẩn bị trước.

Hơn nữa, tôi đã cố lái nó qua một khu rừng không có đường đi qua, vì vậy cuối cùng tôi đã làm gãy những cái cây cản đường khi lái xe qua.

Về cơ bản, khu rừng là phép ẩn dụ cho cơ thể tôi.

Đơn giản là toa xe của Ellen quá lớn so với đường rừng của cô ấy.

Và tôi vừa lái chiếc xe ngựa của mình vào một khu rừng không có đường đi và chặt hết cây xung quanh.

Những gì tôi đang làm nguy hiểm hơn rất nhiều so với những gì tôi nghĩ ban đầu. Tôi có thể đã không thể [Tăng cường sức mạnh ma thuật] trong suốt phần đời còn lại của mình.

* * *

Nếu xét về khía cạnh võ thuật, tôi suýt nữa đã sa vào khí công. Nếu tôi chỉ sử dụng thêm một chút sức mạnh, tôi có thể đã bị què.

Tôi mừng vì nó chỉ kết thúc với nỗi đau đó.

“May mắn thay, cậu đã đánh thức tài năng mới của mình, [Điều khiển ma thuật]. Đó là lý do tại sao mọi thứ lại kết thúc theo cách tốt nhất.”

"Đúng rồi."

—[Điều khiển ma thuật]...

Nhờ tài năng đó, tình trạng của tôi không nghiêm trọng hơn mức đáng lẽ có thể xảy ra.

Nếu không có tài năng đó, tôi đã phải trả một cái giá đắt hơn nhiều cho việc sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] thông qua [Tự Đề xuất].

Nếu tôi không đánh thức [Điều khiển ma thuật] bằng cách dành nhiều điểm thành tích, tôi cũng sẽ không nghĩ đến việc chiến đấu với Orbis Class, vì vậy nó là như vậy.

Tôi đã sống nhờ vào tài năng đó. Nếu không có [Điều khiển ma thuật], chẳng phải tôi đã hoàn toàn

không thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] ngay từ đầu sao? Tôi không ý kiến.

Trong trường hợp của Ellen, nhờ vào tài năng liên quan đến Ma thuật cấp cao nhất [Thông Thạo Ma Thuật], cô ấy chỉ bị nôn ra một ít máu và cảm thấy chóng mặt.

Tôi đã ngất đi vì tôi có một tài năng hạng thấp và sau đó bị đau dữ dội.

Cuối cùng, tôi đã mạo hiểm và vượt qua được, phải không?

“Vậy thì... Tôi cũng sẽ học... [Tăng cường sức mạnh ma thuật] ngay bây giờ sao?”

"Đúng rồi. Bây giờ, cậu nên quan sát các bài học riêng của Ellen. Tôi xin lỗi, Reinhardt, nhưng phẩm chất của cậu kém xa so với Ellen. Đừng quá thất vọng. Ellen quá tài năng. Thật nguy hiểm khi học cách kiểm soát mana một cách vụng về. Tôi sẽ cẩn thận hơn với cậu một chút.

Grand Yoga Master nhẹ nhàng xoa đầu tôi.

Giống như việc Ellen đã cố gắng nhận ra cách [Tăng cường sức mạnh ma thuật] thông qua sức mạnh của chính mình, tôi cũng đã làm được điều đó.

Tuy nhiên, nó vẫn khác.

Ellen đã cố gắng sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] trong một thời gian khá dài trong lần đầu

tiên cô ấy sử dụng nó trong khi tôi chỉ có thể sử dụng nó trong một thời gian ngắn—thực tế là chưa đến năm giây.

Không, thậm chí còn nghi ngờ khi nói rằng tôi đã đánh thức khả năng đó. Sau tất cả, tôi thực sự không biết mình đã làm gì.

Vì vậy, tôi sẽ chỉ quan sát họ hơn là thực sự học cách [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình. Phẩm chất của tôi kém xa so với Ellen, vì vậy còn quá sớm để tôi thực sự học được điều đó.

“Đầu tiên cậu phải phục hồi sức khỏe. Bây giờ sẽ khá khó khăn cho cậu để di chuyển xung quanh.”

Giáo viên Yoga Master lăn tôi một lúc, sau đó cho tôi ngồi dậy và cho tôi một số liệu pháp. Trên thực tế, cơn đau dường như dịu đi một chút vào lúc đó.

Hậu quả của việc [Tăng cường sức mạnh ma thuật] không thể chữa lành bằng [sức mạnh thần thánh]. Do đó, Grand Yoga Master đó là giáo viên và nhà trị liệu giỏi nhất trong lĩnh vực này.

Nếu không có người đàn ông đó, có lẽ tôi đã bất tỉnh lâu hơn nữa hoặc thực sự bị tàn phế.

“...Làm cái đó mất bao lâu?”

“Sẽ mất một thời gian để cậu hồi phục hoàn toàn.”

Dù sao...

Có vẻ như tôi phải nằm trên giường một lúc để đổi lấy việc sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

* * *

Sau khi Master Yoga quay lại, tôi chỉ nằm trên giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà một cách trống rỗng.

Linh mục trực nói rằng họ không thể làm gì cho tôi, nhưng vẫn bảo tôi gọi cho họ nếu tôi cần bất cứ điều gì. [Sức mạnh thần thánh] không thể làm gì với tình trạng của tôi.

Luôn có người túc trực ở phòng linh mục trước phòng hồi sức 24/7 nên không thể nói là thiếu nhân sự được.

Cơn đau dịu đi một chút, nhưng nó vẫn dữ dội khủng khiếp. Mỗi khi tôi di chuyển cơ thể, cơ bắp và gân cốt của tôi dường như hét lên như thể nói với tôi rằng 'Cậu sẽ chết nếu di chuyển dù chỉ một inch.'

Để ăn, tôi phải dọn giường và thứ duy nhất tôi có thể ăn là cháo.

Hãy quên đi nỗi đau.

Mẹ kiếp!

[Tự đề xuất] cũng không hiệu quả.

Tại sao nó không hoạt động?! Nó hoạt động khi tôi đang chiến đấu với Oscar!

Nếu tôi nhìn nó theo cách đó, có vẻ như hiệu quả của việc [Tự đề xuất] của tôi rõ ràng là được khuếch đại trong các trận chiến thực tế. Đương nhiên, cuộc chiến với Oscar không thể gọi là thực chiến.

Có vẻ khá hợp lý khi một người giải phóng sức mạnh lớn hơn trong những tình huống căng thẳng về mặt cảm xúc. Cho dù tôi có bao nhiêu nghi ngờ, tôi vẫn có thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật], thứ mà tôi thậm chí không thể hiểu được khi sử dụng trong buổi huấn luyện với Ellen, trong trận chiến với Oscar.

Cuối cùng, từ quan điểm viết lách, đó là loại [sức mạnh siêu nhiên] mà tôi thích.

Bùng nổ sức mạnh trong những tình huống khắc nghiệt... hay đại loại thế

Trở nên mạnh mẽ hơn khi một người tức giận...

Đại loại thế.

Tôi thích những kiểu trò lố đó khi tôi viết truyện, tuy nhiên, nếu một người thực sự phải sử dụng những sức mạnh đó, thì đó hoàn toàn là chuyện tào lao! Giống như, tại sao tôi không thể sử dụng nó hết mức vào bất kỳ thời điểm nào?

Mặc dù tôi là người thứ hai đã thành công trong việc [Tăng cường sức mạnh ma thuật], nhưng tôi không nghĩ đó là vấn đề lớn.

“Mặc dù cậu ấy đã xoay sở để [Tăng cường sức mạnh ma thuật], nhưng cuối cùng cậu ấy gần như bị tàn tật.”

Đó sẽ là nó. Rốt cuộc, có một trường hợp rất áp đảo của Ellen.

Tôi đã nghĩ rằng mọi người sẽ nghĩ tôi là một tên ngốc nào đó đã bay quá gần mặt trời và bị bỏng hay gì đó, rằng tôi chẳng là gì ngoài một sự bất chước rẻ tiền, rằng tôi chỉ là một con mèo đang cố gắng trở thành một con sư tử và bị thương trong khi buộc. (GIÚP ĐỠ...)

'Pfft, cậu ấy đi chơi với Ellen mọi lúc, và bây giờ tên ngốc đó nghĩ rằng mình giống như Ellen.'

Tôi sẽ nghe những điều như thế?

Dù sao...

Tôi đã làm được nhiều hơn cả mong đợi và được thưởng 500 điểm cho thành tích đó.

[Điểm thành tích: 3430]

Tôi đã kiếm được 500 điểm khi hoàn thành thử thách và kiếm thêm 500 điểm khi cố gắng [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Tôi đã kiếm được 500 điểm nhiều hơn tôi mong đợi.

Tuy nhiên, tôi vẫn chưa biết đó là điều tốt hay xấu. Có vẻ như tôi sẽ phải nằm trên giường một thời gian, vì vậy tôi sẽ không thể đến lớp.

Không chỉ có vậy...

Rõ ràng là xung đột giữa những đứa trẻ sẽ ngày càng gay gắt hơn.

Cho dù tôi có nghĩ về nó bao nhiêu đi chăng nữa, tôi sẽ phải đối mặt với các hình thức kỷ luật. Tôi tự hỏi liệu điểm khen có đủ để bù đắp điều đó không. Nhưng tôi chỉ để lại những vấn đề trong tương lai cho tương lai của tôi.

Ngay lúc đó, tôi đau đớn và sắp phát điên lên!

"Sensei..."

"Ồ, Reinhardt. Cậu có cần gì không?"

Cuối cùng, tôi đã gọi cho một giáo viên bằng thiết bị liên lạc của mình.

"Tôi xin lỗi... nhưng có thể gọi Harriet de Saint-Owan cùng lớp với tôi không...?"

"Hửm? Cậu có điều gì muốn nói với cô ấy không?"

"Vâng ạ. Tôi có một ân huệ lớn... muốn nhờ cô ấy..."

Cuối cùng, tôi quyết định sử dụng Cheat.

* * *

Tôi không thể tự mình di chuyển, vì vậy tôi đã nhờ linh mục trực giúp đỡ. Trời đã tối nên Harriet đi thẳng vào phòng hồi sức.

Harriet có vẻ hơi bối rối khi tôi gọi cô ấy đến đó.

“Đồ ngốc... Cậu đã đến...”

“Không phải cậu gọi tớ sao...? Haizz. Nghiêm túc đấy. Tớ sẽ bỏ qua một lần này.”

Harriet dường như sắp nổi giận, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của tôi, cô ấy đã nén cơn giận đó vào trong mình. Có phải cô ấy đã tha tôi vì tôi đang ở trong tình trạng này?

Cái quái gì vậy?

Không phải Harriet thậm chí còn dễ thương hơn bình thường sao?

Tôi có nên bị tổn thương mỗi ngày?

Không, dù sao thì tôi cũng không muốn mình phải chịu nhiều đau đớn như vậy. Thay vì đau đớn suốt phần đời còn lại, chẳng phải sẽ tốt hơn nếu Harriet hành động như vậy mỗi ngày sao?

Tốt...

Tôi đau đớn đến mức thà chết còn hơn.

Tôi không biết đó là bình thường hay gì đó, nhưng tôi thực sự không thể tập trung vào bất cứ điều gì vì cơn đau chết tiệt.

"Cậu có đau không?"

Tôi cảm thấy mình sắp chết nên thở khá nặng nề, khiến bản thân dường như khá nhỏ bé.

Nếu tôi ở đó đầy đủ, tôi có thể đã nghĩ ra một cách khác để trả lời, nhưng tôi đau đớn đến mức tưởng chừng như mình có thể ngất đi lần nữa.

"Tôi cảm thấy như sắp chết..."

"Ồ không... Vậy tại sao cậu lại làm chuyện điên rồ như vậy...? Chỉ để trả thù nhỏ thôi..."

"Không chỉ bởi vì... còn có.. hoàn cảnh..."

Tôi đã như vậy, nên tôi thực sự không thể quở trách. Harriet ngồi xuống chiếc ghế kê sát giường và nhìn tôi.

"Vậy, cậu muốn nhờ tôi điều gì? Tôi có thể làm gì cho cậu? Cậu có cần gì không?"

Ah...

Mặc dù tôi thực sự không thích bị đau...

Điều này có thể tốt một cách đáng ngạc nhiên.

Đứa trẻ luôn tỏ ra căm ghét với tôi nhìn tôi với ánh mắt đầy lo lắng.

Cảm giác như Harriet sẽ làm bất cứ điều gì tôi yêu cầu—điều đó thật tốt.

Mặc dù Harriet hành động như vậy bởi vì tôi đang đau, nhưng tôi chắc chắn 100% rằng đau đớn là không tốt.

Trạng thái tinh thần lúc lên lúc xuống của tôi là minh chứng rõ ràng nhất cho điều đó.

Tôi không có ý hỏi Harriet bất cứ điều gì khó khăn khi tôi gọi cho cô ấy.

“Làm cho tớ ngủ...”

“...Huh?” Harriet hỏi, khá bối rối trước yêu cầu đột ngột của tôi.

“Tớ rất muốn ngủ, nhưng không thể vì quá đau. Vì vậy, phải bằng cách nào đó buộc mình phải ngủ...”

Nó chỉ là quá đau đớn để thức, vì vậy tôi muốn ngủ. Không quan trọng đó là thông qua ma pháp ngủ, thuốc ngủ hay thuốc giảm đau có chất gây mê. Tôi sẽ không đau nếu tôi đang ngủ.

“C-cái đó... Chỉ vậy thôi sao?”

“Đúng rồi...”

Tôi thực sự hy vọng rằng tôi sẽ chỉ ngủ cho đến khi khỏe lại, thức dậy trong tình trạng tốt hơn nhiều. Ma pháp ngủ có thể được sử dụng lên kẻ thù trong thế giới Fantasy như thế này, nhưng không có quy tắc nào nói rằng cô ấy không thể sử dụng nó lên tôi.

Ngủ là một điều tốt.

—Không có gì tốt hơn khi bạn bị ốm. Tuy nhiên, tôi không thể ngủ được vì quá đau.

“À, đó là... T-tớ chưa bao giờ làm điều gì như thế trước đây... được chứ...?”

Vì lý do nào đó, mặt Harriet đỏ bừng, và cô ấy có vẻ hơi do dự, rồi cô ấy đột ngột đặt tay lên ngực tôi.

“B-bài hát ru... Và chúc ngủ ngon...”

“...?”

*vỗ, vỗ

Tôi hoàn toàn không nói nên lời khi nhìn Harriet vỗ vào ngực mình. Cô ấy xấu hổ về việc mình đang làm đến nỗi không dám nhìn tôi, mặt đỏ bừng.

Không, cậu có phải là Đồ ngốc?

Tôi hoàn toàn bị thổi bay bởi hành động đột ngột và ngu ngốc của Harriet.

Nếu ở trong trạng thái bình thường, tôi sẽ trêu cô ấy rằng: “Ồ. Cậu, đồ ngốc. Cậu không hiểu ý tứ sao?” nhưng Harriet có vẻ xấu hổ đến nỗi tôi cũng cảm thấy ngột ngạt.

Tôi không bao giờ tưởng tượng cô ấy sẽ làm điều đó. Không, gạt sự hiểu lầm sang một bên, cô ấy thực sự đã trải qua điều đó sao?

“Đ-cái đó... Ý tứ không phải là thế— Ma pháp ngủ...”

“!!!!”

Harriet dường như xấu hổ sắp chết khi ngồi trên chiếc ghế đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading